

[Nathalie Lind.]

steren, nemlig at det da ikke kunne være rigtigt at hævde, at regeringen havde gjort en særlig indsats her. Det er rigtigt, at regeringen har foreslået og vi andre tilsluttet os, at man ikke uden videre, fordi forfaldsdagen er forløbet, skal kunne kræve hele hovedstolen betalt, men det virkelige, det, der er afgørende, og som rigsadvokaten nu siger er dér, hvor man må sætte ind, havde regeringen trods gentagne henvendelser ikke med i sit forslag.

Jeg er altså enig, kan jeg tilsige på venstres vegne, i statsministerens hovedlinje: at bagmandsvirksomheden må bringes til op-hør og at vi må forstærke indsatsen på disse områder. Men jeg mener fortsat, at man ikke fra regeringens side i tide har set alvor- en i disse ting. Nu har Boss of Scandinavia været nævnt forskellige gange, og når jeg tænker på stemmeføringen, tænker på, hvordan den nuværende justitsminister den 29. april 1968 sagde — Folketingstidende sp. 1004 — at det er regeringens ansvar, at undersøgelsen ikke for længst er sat i gang og fortsatte: „jeg tror ikke, befolkningen vil kunne forstå, hvorfor regeringen ikke straks har sat projektøren på kapitalmarkedet“, og talte om, at there is something rotten in the state of Denmark, så kunne jeg bruge et dansk citat og sige til ministeren: ak, hvor forandret.

Jeg mener, at det, der er sket, er, at man ikke over for den kapacitet, man råder over, klart har sagt, som den tidligere regering gjorde, som hr. Thestrup gjorde, at dette var en sag, der hastede, og at man måtte have en hurtig løsning, en hurtig vurdering; i så fald havde vi i dette år i folketinget kunnet gennemføre lovgivningen.

Jeg takker hr. Orla Møller for, og min tak gælder også statsministeren, at man vil se fordomsfrit på spørgsmålet om, hvordan vi kommer videre. Jeg vender mig så til det første, som justitsministeren nævnte: de påstande om rapportens udlevering fra rets-udvalget, der har været fremsat her. Jeg må egentlig beklage, at ministeren gentager

dem fra folketingets talerstol, for det gjorde ministeren jo og sagde, at han kunne vel ikke bevise, at det var sket, men han formo- dede det, og han havde to stærke indicier herfor. Jeg tilslutter mig den udtalelse, som folketingets formand, hr. Skytte, kom med, at når folketingets medlemmer modtager fortroligt materiale og skriver under på, at dette er fortroligt, må han have lov at gå ud fra, at det ikke er blevet udleveret. Jeg synes, ministeren meget nemt kunne have af- vist over for tv at udtale sig om dette netop under hensyn til denne fortrolighedsbestem- melse.

Gudme: Det var jo et imponerende følge, justitsministeren fik af fagfæller. Jeg sav- nede faktisk kun at se her på talerstolen landbrugsministeren, forsvarsministeren og fiskeriministeren, således at disse sagkyn- dige måske kunne have fortalt os nærmere om, hvordan vi skulle praktisere hr. Morten Langes forslag om at gå ud at skyde store fisk med en botaniserkanon.

Vi skal i hvert fald være glade for, at der er denne interesse fra regeringen for sagen. Hr. Orla Møller sagde, at der sker noget hele tiden. Vi kan i hvert fald fastslå, at i dag og i disse dage sker der altså noget; vi håber, det bliver vedvarende.

Men det, som tidligere ordførere og også repræsentanterne for regeringen har givet udtryk for, og som forekommer mig at være det væsentlige, er, at der er fuldstændig enighed i denne sal om det, vi vil. Der er en fuldstændig enstemmig tilkendegivelse fra alle fem partier om, at det, vi har kunnet læse i bagmandsrapporten, de handlinger, som dér er blevet beskrevet, er noget, som vi alle sammen ikke kan lide, og som vi vil være med til at bekæmpe i det omfang, vi har mulighed herfor. Det er det, der er det væsentlige, det afgørende, i den debat, der er foregået i dag. Alle er enige om målet. De- batten gælder så de midler, vi skal vælge fremover.

Dér er det jo i første række spørgsmålet om arbejdsmetoden, der har optaget flere af